

Preek "HOMILIE TWEEDE ZONDAG IN DE VASTENTIJD 2009"

HOMILIE TWEEDE ZONDAG IN DE VASTENTIJD 2009

Iedereen heeft wel een schoendoos met foto's. Sommige foto's zijn duidelijk, andere vragen om uitleg. Een aantal foto's zijn zelfs kostbaar te noemen, omdat zij de herinneringen aan bepaalde emotionele momenten zijn of omdat de personen die op de foto staan, je dierbaar zijn. Het is foto's eigen, dat het slechts momentopnames zijn. Aan elke foto gaat een verhaal vooraf en na de foto is de tijd weer verder gegaan. Een foto is als een mozaïeksteentje in het grote levensverhaal. Zo ook moeten wij het evangelieverhaal van vandaag plaatsen in het grote levensverhaal van Jezus. De verheerlijking op de berg is een momentopname, maar tegelijkertijd kent dit Taborgebeuren zijn voorgeschiedenis en er is ook een vervolg.

Het evangelieverhaal is een bijzonder gebeuren in het leven van Jezus. Van dit tafereel heeft de kerkelijke kunst vele afbeeldingen gemaakt. Jezus met Mozes en Elia in al hun heerlijkheid tonen zich aan de leerlingen op de berg Tabor. Het is een indrukwekkend gebeuren. De apostelen zijn volledig overweldigd. "Laten wij hier drie tenten bouwen," roept Petrus uit. "Dit moet altijd zo blijven. Deze gelukservaring mag niet meer ophouden!" Toch begrijpen wij het gebeuren niet, als wij het niet plaatsen in het grote geheel van het leven van Jezus. Jezus is nl. op weg naar Jeruzalem, op weg naar Pasen, het moment van zijn lijden, sterven en verrijzen. Even te voren had Hij aan zijn leerlingen verteld wat Hem daar te wachten staat. Voor de leerlingen stortten daarmee alle toekomstplannen in elkaar. Zij waren immers Jezus met grote verwachtingen gevolgd. Alles leek ook in hun ogen zo hoopvol, want grote menigten mensen trokken uit om naar Jezus te luisteren. De mensen hingen aan zijn lippen. Het was zo sprankelend nieuw wat Jezus vertelde. De apostelen waren getuige geweest van vele genezingen. Petrus had zelfs gezegd, dat Jezus de Messias, de toekomstige koning was en Jezus had dat bevestigd. De leerlingen hadden in hun verbeelding al plaats genomen ter rechter en ter linker zijde van Jezus in het komende Rijk. En dan nu dit: Jezus spreekt over zijn lijden en dood. Dat kan niet waar zijn. Het zou betekenen, dat zij gewed hebben op een mislukking. Jezus had inderdaad zijn dood voorspeld. Maar ook zijn verrijzenis. Door de schrik hadden zij dat laatste niet gehoord. Jezus wilde niet dat de apostelen daardoor in totale verwarring zouden raken. Hij wilde bewerken, dat de apostelen in dat pijnlijke gebeuren van lijden en dood de verheerlijking voor ogen zouden houden: Jezus als de verheerlijkte Zoon van de hemelse Vader. Jezus wilde bewerken, dat in het uur van de grote beproeving de leerlingen toch hoopvol zouden blijven, vanwege de nieuwe werkelijkheid die na zijn dood zou aanbreken.

Het woord 'kruis' kan in onze oren zo negatief en ontmoedigend klinken. Maar het woord 'kruis' staat voor de volgehouden liefde waaraan wij allen behoefte hebben. Waar deze liefde onze mensenharten bereikt, daar veranderen wij tot in het diepste van ons wezen. Die liefde doet ons leven.

Vandaag laat Jezus in een oogwenk oplichten, dat zijn kruisweg betekenis heeft: Gods liefde brengt leven. God heeft zijn Zoon zelfs aan ons gegeven.

Om het gebaar van Gods liefde te kunnen begrijpen, moeten wij het plaatsen tegen de achtergrond van het verhaal van het offer van Isaac, zoals de eerste lezing dat aan ons vertelt. Het is een dramatisch verhaal, dat wij gemakkelijk verkeerd kunnen verstaan. Verwacht God soms mensenoffers? Is God zo wreed? "Ga met Isaac, je enige zoon, naar de berg Moria en offer hem daar als brandoffer op." Maar de boodschap van deze woorden is anders. In de tijd van Abraham was een kinderoffer heel gebruikelijk. Met dat gebruik is Abraham opgegroeid. Vanuit dat gebruik hoort Abraham ahw een stem die hem daartoe aanzet. ZO BIEDT ABRAHAM HET DIERBAARSTE DAT HIJ BEZIT AAN GOD AAN. De boodschap van het verhaal is echter, dat onze God geen kinderooffers wil.

Maar wat God van Abraham niet wilde verwachten, dat heeft Hij voor ons mensen over. Hij schenkt ons zijn Zoon: Jezus. Zo mateloos is zijn liefde voor ons. En ook al wordt zijn Zoon door ons verworpen, God verwerpt ons niet.

In deze veertigdagentijd willen wij stilstaan bij het hoogste gebaar van Gods liefde. Gods Zoon heeft zijn leven voor ons gegeven. Wij willen er iets tegenover plaatsen: onze trouwe liefde in gebed, in sacramentenontvangst, in grotere liefde voor de naaste. Dan helpt Pasen ons vooruit en worden wij er betere mensen van. Amen.